

kutatások számára lesz nagy jelentősége.

Szabolcsi Bence műve a VKM megbízásából szerkesztett zenetörténeti kézikönyvek első számaként látott napvilágot. A Magyar Kórus Kiadásában megjelenő további köteteket érdeklődéssel várjuk.

A magyar zenetörténet kézikönyve nem a nagyközönségnek készült ugyan, de megismerése mégis kívánatos. E soroknak is az a célja, hogy — a szakszerűség bizonyos fokú háttérbe szorításával — Szabolcsi Bence kitűnő munkájára fölhívja az érdeklődők figyelmét. Az utóbbi időkben gyors egymásutánban piacra dobott, félelmetesen szaporodó zeneesztétikai ponyvák helyett a zeneileg is igényes olvasónak bizonyosan hasznos tanulságokat nyújt majd ez a hatalmas tudással szerkesztett nagyszerű könyv.

ÖKRÖS LÁSZLÓ

ÚJ MAGYAR FESTÉSZET — (Officina).

A magyar képzőművészet sorsát szíven viselő Officina „Magyar művészet” sorozatának első köteteként hézagpótló művel lepte meg a képzőművészetünk iránt fogékony műértőket és nagyközönséget.

Kopp Jenő tájékozott és tárgyilagosan magyarázó tanulmánya kíséretében bemutatja tájfestészetünk megalapítójától, Markó Károlytól kezdve a különböző irányzatok, stílusok s formabontó kísérletek főbb alakjainak egy-egy jellemző alkotását. A díszes galériát a már kiegyensúlyozó, átfogó szellemű Hincz Gyulával zárja be s mi reméljük, hogy a kiadónak eme nemes szándékára megfelelő visszhang felel majd s folytatni lehet a sokatígéretű művészettörténeti sorozat további megjelentetését.

JÓB KÁROLY

MOLNÁR ISTVÁN: MAGYAR TÁNCBAGYOMÁNYOK. (Magyar Élet.)

A magyar tánc egyike legsajátosabb nemzeti megnyilatkozásainknak. Tüzetes tanulmányozása, módszeres megismerése azonban egészen a legújabb időkig váratott magára. Sorsa, feltárásának útja sokban emlékeztet a népdal és népzene viszontagságos, mehezen diadalmaskodó elismerésére. A cigányzene, azaz a magyaros műzene mellett kialakult a XIX. század folyamán a magyaros táncstílus, amely balletkultúránkba is behatolt és amely lé-

nyegében alig volt más, mint nagyon is vegyes összetételű polgárságunknak a magyar táncművészetről alkotott felületes benyomása. A magyar népi tánc kultikus szükségletéből a *csárdásban*, *körmagyarban* és hasonlóknban városi szórakozás lett. Ebből a népszínműszerű magyarkodásból természetesen nemzeti jellemvonásaink kimaradtak, de hiányzik belőle magának a táncnak ritmikus elragadtatása is. Mindig volt néhány kitűnő koreografusunk és táncművésznők, akik szükségesnek érezték a magyar balletnak a népi táncból való felirissítését, de ez a követelmény csak napjainkban kezd egyes táncscsoportjaink révén teljesedni.

A magyar tánc kérdésével behatóan egy érdemes bencés paptudósunk, *Réthei Prikkel Marián* foglalkozott: (A magyarság táncai. Budapest, 1924). Munkájában a magyar táncra vonatkozó történelmi, irodalmi, nyelvészeti és néprajzi kutatásait foglalja össze, ömaga azonban nem végzett önálló megfigyeléseket. Mellette még főleg *Gönyey Sándort* kell megemlítenünk. A legújabb időkben azonban az eddigiénél sokkal egyetemesebb érdeklődés indult meg a magyar népművészet Hamupipókéje iránt. Elén kitűnő táncművésznők *Molnár István* jár, aki szent megszállottsággal évek hosszú során át járta Bartók Béláék módjára az országot és igazán az utolsó órában mentette meg népi táncunk végzetesen pusztuló értékét.

Molnár István elsősorban az élménykereső művész ihlettségével, másodsorban az egyéni felelősségét érző nevelő komolyságával fogott a munkához, amelynek minden mozzanatán, során meglátszik a szándék: népi táncunknak egyetemes magyar és emberi értékkel avatása. Nem kisebb könyvének tudományos értéke sem: pontos, lelkiismeretes, széleslátókörű lejegyzései a magyar népi tánc első igazi forrásmunkájává avatják.

A könyvet, amely a *Magyar Élet* szép kiadásában jelent meg, ajánljuk mindenkinek figyelmébe, akinek a magyar tánc sorsa, emberi és művészi szépsége nem közömbös.

BÁLINT SÁNDOR

ATHENAEUM ZSEBKÖNYVTÁR
(1—7. kötet).

A kiadó igazán közérdekű feladatra vállalkozott, mikor kisformájú, olcsón megvásárolható könyvsorozatot indított láthatóan az irodalom, tudomány nép-